

Sygn.akt III AUa 756/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Jolanta Kazberuk (spr.)

Sędziowie: SA Marek Szymanowski

SA Bohdan Bieniek

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2014 r. w B.

sprawy z odwołania M. J.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Wojskowego Biura Emerytalnego w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 marca 2014 r.
sygn. akt V U 68/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 756/14

UZASADNIENIE

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w B. decyzją z dnia 18 listopada 2013 r., na podstawie art. 31 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, z urzędu przyznał emeryturę wojskową M. J. od dnia 1 grudnia 2013 r. w wysokości 2.630,88 zł, w której ustalono procentowy wymiar świadczenia wynoszący 55,38 % podstawy wymiaru, z zaznaczeniem, że od 1 grudnia 2013 r. obniżono zwiększenie z tytułu pełnienia służby w Polskim Kontyngencie Wojskowym w L. do 6,5 %.

M. J. w odwołaniu od powyższej decyzji zarzucił bezprawne obniżenie należnego mu świadczenia, polegające na błędnym przyjęciu 13 miesięcy służby w L., wbrew art. 15 ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, z którym sprzeczny jest § 26 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. 2012. poz. 194). Pozostałe elementy decyzji nie były kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 17 marca 2014 r. zmienił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej ustalenia procentowego wymiaru emerytury i ustalił ten wymiar na 55,88% (pkt 1 sentencji wyroku) oraz stwierdził, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2 sentencji wyroku).

Sąd Okręgowy ustalił, że M. J. był żołnierzem zawodowym. W okresie od dnia 13 kwietnia 2006 r. do dnia 30 października 2006 r., oraz od dnia 26 października 2008 r. do dnia 30 kwietnia 2009 r., pełnił służbę w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Tymczasowych Siłach Organizacji Narodów Zjednoczonych w L. (...). Obszar ten w okresie służby wnioskodawcy znajdował się w strefie działań wojennych. Powyższe okoliczności faktyczne sprawy były bezsporne.

Oceniając stan faktyczny sprawy, Sąd Okręgowy wskazał, że § 26 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. 2012. poz. 194) nie ma podstawy prawnej, gdyż rozporządzenie to wydano na podstawie art. 37 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Nadto, uznał powyższy przepis za niekonstytucyjny.

Odnosząc się do okoliczności stanu faktycznego sprawy, Sąd Okręgowy podkreślił, że zmiana współczynnika wzrostu świadczenia wskutek innego sposobu liczenia okresów nie mieści się w regulacji z art. 32 ust 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, odsyłającej do przepisów kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie zmiany, uchylecia i unieważnienia decyzji ostatecznych. Dokonując wykładni art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, a także § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych, Sąd ten zakwestionował sposób liczenia wzrostu emerytury z tytułu służby w strefie działań wojennych poprzez sumowanie poszczególnych dni dwu odrębnych okresów służby w tej strefie i zamianie ich na pełne miesiące, w sposób przyjęty w zaskarżonej decyzji. Stwierdził bowiem, że taki sposób liczenia jest sprzeczny z jednoznacznym zastrzeżeniem doliczania nawet miesiąca niepełnego do wyliczenia współczynnika wzrostu emerytury.

W konsekwencji uznając, że sposób wyliczenia współczynnika wzrostu emerytury w zaskarżonej decyzji był błędny, Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego, poprzez ustalenie procentowego wymiaru emerytury na 55,88 % (punkt I sentencji wyroku).

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 11 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w zw. z art. w zw. z art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, stwierdził również, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt II wyroku sentencji). Oceniał, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła jakakolwiek ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji. Wszystkie fakty i dowody zostały zebrane przy wydawaniu pierwotnej decyzji, a inna była jedynie wykładnia prawa. Natomiast za wadliwą wykładnię odpowiedzialność ponosi organ stosujący prawo.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiodło Wojskowe Biuro Emerytalne, zaskarżając wyrok w całości. Apelując zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 15 ust 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jedn. z 2013 r., poz. 666 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. 2011 r. Nr 159 poz. 946) oraz § 26 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. z 2012 r. poz.194), poprzez przyjęcie przez Sąd, iż do wyliczenia zwiększenia z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych należy wprost stosować art. 15 ust 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jedn. z 2013 r. poz. 666 ze zm.), a w/w przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania.

Wskazując na powyższe zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż stan faktyczny sprawy, zarówno na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, jak również Sądem Apelacyjnym pozostawał bezsporny. Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, nie zmienia ustaleń faktycznych Sądu I instancji, zaś w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, stąd na podstawie przepisu art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd II instancji postanowił sporządzić uzasadnienie uproszczone ograniczające się jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył sposobu liczenia okresów służby w strefie działań wojennych w kontekście obliczania podstawy wymiaru emerytury wojskowej.

W myśl przepisu art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin emeryturę podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych.

Z kolei § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych stanowi, że emeryturę wojskową podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby w strefie działań wojennych w polskich kontyngentach wojskowych wydzielonych z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub przez kierowanych do pełnienia służby w tej strefie z polskich przedstawicielstw wojskowych oraz polskich zespołów łącznikowych przy organizacjach międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych albo bezpośrednio z organizacji międzynarodowych, międzynarodowych struktur wojskowych i obcych jednostek wojskowych.

Zgodnie również z treścią § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. z 2012 r., poz. 194) przy obliczaniu wysługi emerytalnej sumuje się poszczególne okresy o jednakowym procentowym wskaźniku, obejmujące lata, miesiące i dni. Sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc trzydzieści dni kalendarzowych. Sumę miesięcy zamienia się na lata, przyjmując pełne 12 miesięcy za jeden rok. W końcowym podsumowaniu okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresów, o których mowa w art. 15 ust. 3 w/w ustawy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego treść tych przepisów nie pozostawia wątpliwości,

iż w przypadku służby w strefie działań wojennych każdy rozpoczęty miesiąc służby powoduje podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia niezależnie od tego, ile dni w tym miesiącu służba była pełniona. Stąd zarzut apelacyjny organu rentowego dotyczący naruszenia przepisów art. 15 ust. 3 w/w ustawy oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych jest niezasadny.

Jak wyżej wskazano, podstawą rozstrzygnięcia jest przepis § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (wskazany w uzasadnieniu apelacji organu rentowego), które to rozporządzenie obowiązuje od dnia 7 marca 2012 r. W przepisie tym, w sposób jasny wskazano, iż okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresów, o których mowa w art. 15 ust. 3 w/w ustawy. Zauważyć przy tym należy, iż takiej właśnie interpretacji przepisów rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin dokonało Wojskowe Biuro Emerytalne w B., czego wyrazem była decyzja tego organu przyznająca wnioskodawcy prawo do świadczenia.

Końcowo wskazać należało również, iż zaskarżona aktualnie decyzja z dnia 18 listopada 2013 r. nie dość, że została wydana z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych oraz § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia

emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin, to również brak było podstaw do jej wydania z urzędu w trybie art. 32 ust. 1 i 2 w/w ustawy. Zaskarżony wyrok Sądu I instancji czyni natomiast zadość powyższym przepisom.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.